

la Seu d' Urgell n' hi ha una semblant reproducció obra del mateix Amadeu.

D' una particularitat devem fer-nos càrrech. Ell-meteix acostumava pintarse les imatges. Unes carnacions més aviat morenes que blanques, un ocre rebaixat, un vermell compost entre mini-orange y carmi, un vert embrutat, un perla netíssim, un color rogench fosch y unes tintes entre terra sombra y siena cremada, constitueixen la *gamma* característica de les pintures del Amadeu. No tenia gens d' afició a ferles lluhir per medi de daurats, puix que fins quan se veyia obligat a utilisar lo brill del or acudia a medis que per lo que són originals mereixen esser consignats. L' imatge de la Mare de Déu de Montserrat de la Catedral ostentava en altre temps com a motiu d' ornament que enriqueix 'l mantell, una randa metàlica d' aquestesque fabriquen los perxers, y la mitra del també repetit Sant Bruno de Sant Jaume estava coberta per una roba blanca de seda y adornada ab veritables galons d' or. També tenim de fer esment de que projectava retaules que 's distingien per lo ben proporcionats, per la bellesa neo-clàssica del conjunt y per la delicadesa d' execució de la part ornamental que bé 'ns recorda l' habilitat de cisell que tanta nomenada y crèdit donà als nostres tallistes Joseph Ferrari y Adrià Ferran.

.....

Pobre Amadeu ! Reconegut y admirat per sos talents mentres va viure, començà per ell lo període de la més gran dissort que pot tindre un artiste, que és la d' esser oblidat y poch apreciat, aquell mateix die en que per la força de les circumstancies tristíssimas en que's trobava sa patria desaparegué de l'escena de la vida, sens adonarsen més que'ls més íntims. Aquell que havia espargides unsens fi d'obres per nostra terra, poques en pedra, però moltes en terra cuita, en fusta y fins en roba encatronada, de totes les mides, desde la petiteta d'una figura de pessebre de casa particular fins a la dels gegants de més alçaria que han passejat per l' octava del Corpus pels carrers d' aquesta ciutat; de tanta diversitat, com la del baix y alt relleu y l'estatua fins a la compromesa y difícil composició d'un misteri de professó de Semmana Santa, no ha obtingut aquella consideració a que s'havia fet acreedor per sos mèrits indiscutibles, reconeguts sols per uns quants.

Sols li mancava, per major desgracia, que per rehabilitar son record y estima en la pensa y en lo cor de sos compatricis, vingués avuy